

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetes 1'5; Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UN DESTORB MENOS

CASTELAR s'ha extés a sí mateix la llicència absoluta. Es lo primer exemple de un pontífice que abdica de la tiara y que abandona las claus sagradas que havian de obrir las portas del paradís. Castelar no creu en lo cel de la República. Després de haver dedicat los anys

millors de la seva vida a exaltarla, a enaltirla, a presentarla com la única solució salvadora de la llibertat y de la patria, ara, a última hora, diu que ja n té prou, contentantse ab haver inoculat lo virus atenuat de una falsa democracia en l'organisme caduch de la vella monarquia.

Ab aixó 's contenta y ab res més que aixó.

L'altre dia reuní a casa seva als diputats y senadors de la minoria possibilista, a fi de comunicarlos la seva resolució. N'hi assistiren nou. Los demés no s'trobavan a Madrid, per fortuna seva, porque es molt trist tenir que presenciari la dissolució vergonyosa y vergonyant de un partit polítich, que durant l'espai de vint anys ha sigut exemple de desinterés, de lealtat y de constancia.

D. Emilio no ha tingut valor per guiar personalment lo seu ramat al redil de la monarquia, ahont avuy hi té l'cor, lo sentiment y la voluntat; pero no la seva persona per un darrer escrúpol de conciencia. Ell vol a tota costa que 'l remat se n'hi vaja, evitant sobre tot que acudí a aumentar y robustir lo núcleo de la coalició republicana. Y a tal efecte, olvidant que las jefaturas de tot partit, com ell digué un dia, s'guanyan y no s'imposan; no tenint en compte que fins a Roma 'l cardenals son los qui nombran als papas, ell, com si sigüés un monarca de dret divi, ha abdicat lo cetro, posantlo en las mans del Sr. Abarzuza.

L'elecció no pot ser més eloqüent y significativa.

Ningú ignora las inclinacions francament monárquicas del Sr. Abarzuza. Lo discurs que va pronunciar en lo Senat no dona lloch a duptes de cap género. La seva conducta com a Senador y l'apoyo que ha prestat a la reaccionaria reforma de las lleys municipal y provincial responen ab claretat dels seus intents. Abarzuza es més ministerial que 'l sagasti més empedernit. Y Abarzuza podrá fer sense reparo lo que D. Emilio no va atrevirse a realisar. ¿Qué hauria dit lo mon, qué hauria dit lo sistema planetari si ell arriba a donar aquest pas? Donchs Abarzuza 'l

donarà sense que 'l mon ni 'l sistema planetari s'asombrin, ni digan res.

Precisament porque 'l dongui l'ha triat en Castelar. D'altra manera s'hauria recordat de algú altre per nombrarlo successor seu. En Gil Berges té tanta ó més autoritat, tanta ó més respectabilitat que 'l senyor Abarzuza. Posseheix condicions de caracter molt superiors a las de aquest últim. Encarna la formalitat y la tenacitat aragonesas. Pero té un defecte: es republicà. Castelar no pot perdonarli aquesta fidelitat a la idea primordial de todas las nostras lluytas. Castelar va resentirse 'l dia, que declarantse republicà en plé Congrés, va mitigar l'efecte del discurs del desventurat Sr. Almagro.

No: en Gil Berges no serviria per lo que ha de servir lo Sr. Abarzuza, y per aixó no s'ha recordat d'ell.

Pero ¿y com quedan los possibilistas republicans? ¿Se deixarán guiar al escorxador pel nou rabadá del partit?

No ho volém creure, no ho podem creure. Donar un pas més per aquest camí de perdició, seria vergonyós, més que vergonyós seria estúpit.

La inmensa majoria dels possibilistas, quan se 'ls explorá, feren declaracions republicanas. Precisament per haverlas fetas, en Castelar els abandona. ¿Podrán anarsen'n ab lo Sr. Abarzuza? ¡Impossible! ¿Se quedarán esma-perduts, sense guia, sense objecte, sense rumbo? ¿Se consumiran en una beatitut digna dels anacoretas? ¿Deixarán sense exercici la seva forsa tenint com tenen lo deber de consagrarla a la consecució del seu ideal y al servey de la patria?

No pot ser. Si son republicans, han de treballar activament per la República. No s'recordin ja may més del ídol que 'ls ha sacrificat: recordinse sols de la idea, que aquesta es inmutable, y per ella, y sols per ella alentin y fassan tots los esforços.

Aquest es l'únic camí.

Lo camp republicà es prou ample, y ells hi caben perfectament. No han de renunciar a cap de las sevas preferencias ni han de violentar lo seu temperament: no han de fer més que rectificar la línea de conducta que ha estat a punt de despenyarlos pel precipici del descrédit. En lloch de buscar la República aliantse y enfortint als partits monárquichs, busquinla aliantse y enfortint al partit republicans. La evolució ha produhit las conquistas democráticas; pero aquestas conquistas may las hem admesas com a fi, sino com a medi de guanyar l'opinó y basar lo triunfo de la República en la voluntat nacional. Aquest es lo verdader possibilisme, y aquest possibilisme cab perfectament dintre de la unió republicana.

No sols hi cab, sino que hi es de tot punt necessari.

Dintre de l'unión s'ha de constituhir una dreta robusta fortament disciplinada, que posseheixi un verdader sentit gubernamental, que alenti todas las solucions prácticas, sensatas y conformadas ab la realitat. La dreta será la garantia d'estabilitat de la futura República. Y avuy, en vigíllias de concertarse

'l programa únic, los republicans de la dreta podrán donar a aquest programa las condicions de solidés necessarias porque l'idea que tots acariciém prosperi y triunfi.

De aquesta manera, la retirada de 'n Castelar haurá sigut un accident sense importancia.

Y al emprendre resoltament lo camí, fermos y decidits sense entretenirnos en funestas complacencias ab cap partit monárquich, ja que tots ells desnaturalisan las lleys democráticas y arruinan al país, podrém dir, recordantnos de 'n Castelar y dels seus fracassos:

—Un destorb menos.

P. K.

I 'ls republicans de la coalició haguessen tornat al Congrés, en Sagasta no s'hauria atrevit a presentar una modificació del reglament, limitant los drets de las minorias, acometent una empresa, que ni 'ls moderats del temps de D. Isabel II van atrevirse a realisar.

Avuy, davant de aquest atach inicuo, 'ls republicans s'han trobat indecisos y sense saber que resoldre, a pesar de la urgencia del cas.

Serveixi'ls aixó de lliçó, y per lo que més estiman no permetin que la minoria carlista tinga de apareixer com la única defensora dels furs parlamentaris.

Lo primer acte que 's proposa realisar lo Sr. Abarzuza, al fersé càrrech de la direcció del partit possibilista, será refundir los comités de aquest partit ab los fusionistas.

O com si diguessin:

—Srs. Sagastins: venim ab las dents molt esmoladas: feu puesto a la taula.

Ara tot será que hi capigan ó que 'ls hi vulgan.

D. Emilio al retirarse de la política activa, digné que no tornaria a sortir de casa seva, sino quan perillessin la Democracia, la Llibertat y la Patria.

Deixant apart que no va anomenar per res a la República, com si aquest nom li escaldés los llabis, me sembla a mi que may la Democracia, la Llibertat y la Patria havian perillat com ara.

¡Pobre Democracia, en mans dels monárquichs!

¡Desdixada Llibertat, practicada pels sagastins!

¡Desventurada Patria, en poder de 'n Gamazo!

Y ara precisament es quan en Castelar se retira. Qualsevol diria que desde l'oportunisme ha passat a l'inoportunisme.

«Fins sembla mentida que un home que acostuma-va a veurhi tan clar, haja perdut fins a tal extrem la noció de la realitat... en lo precis moment de ferse realista!»

A l'abstenció de D. Emilio contestarém afirmant una vegada més la nostra fé republicana. Y no tró- bém millor manera de ferho, que reproduhir de un dels seus discursos mateixos lo primer párrafo que 'ns vé a má. Diu aixís:

«La demencia de las demencias, l' error dels errors es aliar la monarquia ab una democracia, perque la monarquia entre nosaltres no pot significar altra cosa, sino que la nació del 2 de maig ha descendit fins al nivell de Grecia y Rumania.»

Aixó, y ab aquests termes mateixos ens vá ense- nyar en Castelar, y suceheixi lo que suceheixi, ja may més ho olvidarém.

La qüestió de Siam, que tan pavorosa 's presenta- va, l' ha resolta ab molt garbo y no menos fortuna l' govern de la República francesa.

Fransa cada dia més gran y més respectada. ¿No es hora ja de que meditem sobre la influencia que té en la grandesa y la prosperitat de tot país, la naturalesa de las instituciones per las quals se re- geix?

A nosaltres en cambi 'ls inglesos ens han aixarpat las islas Salomon. Y 'l govern de 'n Sagasta tan tran- quil.

Lo que dirá D. Práxedes: —Que 's quedi Espanya sense Salomon, mentres no 's quedi la méva taula sense Salmon.

Datos eloqüents: En 1873, en plena República, los contribuyents es-panyols pagavan per contribucions directas pesse- tas 212.914.459; avuy esquitxan 291.423.472. Aument: 78 milions y mitj de endolas.

Las contribucions indirectas importavan en 1873, \$8.701,340 pesetas; y avuy importan 281.768,000. Aument: 193 milions.

¿Qué tenim ara que no tinguessim llavoras? Una cosa no més: la monarquia ab tot lo seu sé- quit de despilfarradors y despilfarros.

En Canyellas parlant de 'n Gamazo vá dirn'hi unas quantas de frescas, y entre ellas la següent:

«Lo nostre ministre de Hisenda se sembla molt a aquells empresaris de teatro que cobran y no pagan.» La comparació seria exactíssima, sino fos qu' entre cómichs y dansants se 'n vá tot lo producte de la en- trada.

A pesar del gran perill que hi havia dias enrera de que 's aprobes lo *modus vivendi* ab Inglaterra, la in- mensa majoria dels diputats catalans, sense distinció de procedencias, se trobavan ausents de Madrid.

Lo mateix vá sucehir al tractarse del impost sobre 'ls vins, ab tot y ser Catalunya, en aquest article, la regió més productora d' Espanya.

Tenim, donchs, uns diputats que no 'ns els mereix- em. La casi totalitat d' ells, quan es qüestió dels in- teressos del país, *ni menos se l' escuchan*.

Prenémne nota, y quan tornin a venir eleccions no ho olvidém.

CARTAS DE FORA.—¡Bona l' han feta 'ls feligresos de Sant Andreu de Llavaneras! Crucificats per la sequia y tement perdre l' anyada, van resoldre celebrar prega- rias y treure 'l Sant Cristo gros a passejar, en solemne profesó. Aixís van realisarho. Feya un dia seró y queya un sol qu' escaldava. La profesó després de seguir una part del terme, arribá arrán de mar, y un cop allí, sens dupte perque 'l Sant Cristo entengés millor lo que volian y desitjavan, lo Cresto sumergir una mica pro- pinantli un verdader bany de camas.—Aixís ens com- pendrá millor—deya algú d' ells—Volém aygua, mulle- na, frescura per las plantas.

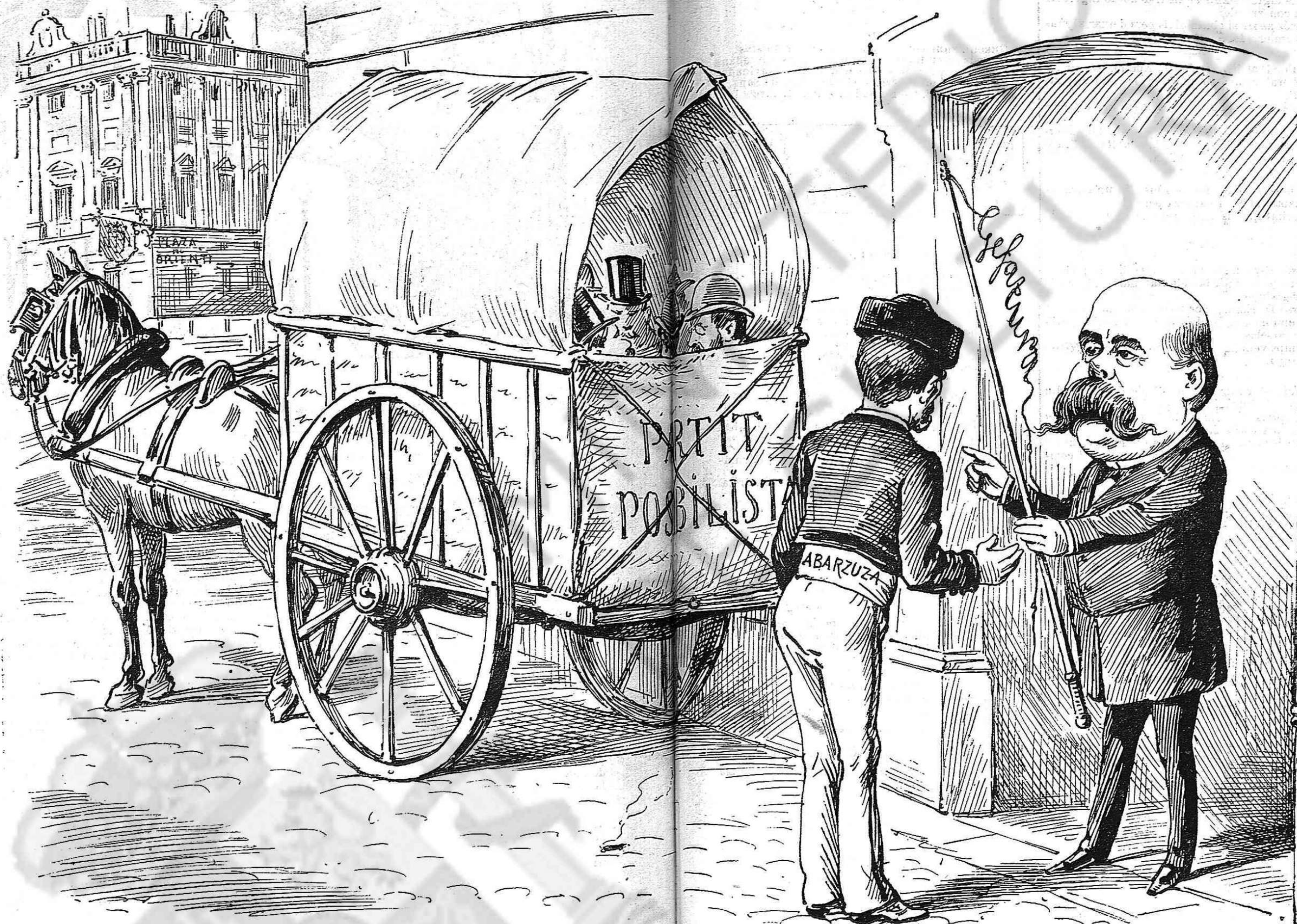
Com si haguessin posat oli en un llum. Al dia següent estava nivell. L' aygua tan desitjada no podia ferse esperar... Sols que... Res: sens dupte trobantnos al pich del istiu, y considerant la divina providencia qu' en aquest temps los gelats sempre venen bé, l' ay- gua caygué en forma de granisat y ab una forma tal que deixá pelat tot lo terme com si 'ns trobessim a la tardó.

Y ara no falta qui diu a aquells afligits pagesos:— Vosaltres ne teniu la culpa: ¿perque havian de ferli pendre un bany de camas?

LA DESPEDIDA

—Fillets meus, us participo que aixó está llest y acabat: us hi dat la democracia, lo dret y la llibertat. Los rossos ab llonganissas encare no 'ls hi lliguem;

TAL HI VÁ QUE NO S' HO CRÉU

—Ventureta, jo ja estich cansat de mená 'l carro pel pedregal; per lo tant cúydate 'n tu: aquí tens la llaga- fát a las riendas, tira a la dreta, y no paris fins al hostal del Rey, que hi ha molt bona taula.

pero tal com va la cosa crech jo que aviat ho farém. Per lo tant, ha arribat l' hora de parli ab sinceritat y de rompre sense escúpols ab tot lo nostre passat. La República es un monstro devorador: únicamente pot salvarnos la evolució.

Saldent en sech tots los comptes en que estava compromés, hi resolt no embolicarme ni ficar-me més en res. Fujo de la escena pública y desde avuy endavant, me retiro a casa meva per viure no més somiant. ¡Adeu siau, llytas políticas, mon ingrát, pobte ruhi! Te deixo sol y desd' ara no contis may més ab mi... Ja ho conech que aixó us contrista ja ho sé, pero...

d' aquest modo arrodoneixo la evolució.

Sols us demano una cosa (y us ho dich pel vostre bé): que accepteu per cap de colla al jefe que jo us daré. Mireulo: es en Ventureta, aixirit, bon oradó, no tan bo com jo que us parlo, pero vaja, deu n' hi dó. ¿No es cert, deixebles mansissims, que 'l seguireu com a mi, segurs de que aquest sereno sabrá trobá 'l bon camí? No vull que hi poseu reparos ¡no 'm digneu que no! hi ha que portá a felis terme la evolució.

Dintre d' un parell de mesos, poch a poch, calladament, us feu tots plegats monárquichs y anda ¡que digui la gent! Jo també ja me 'n faria,

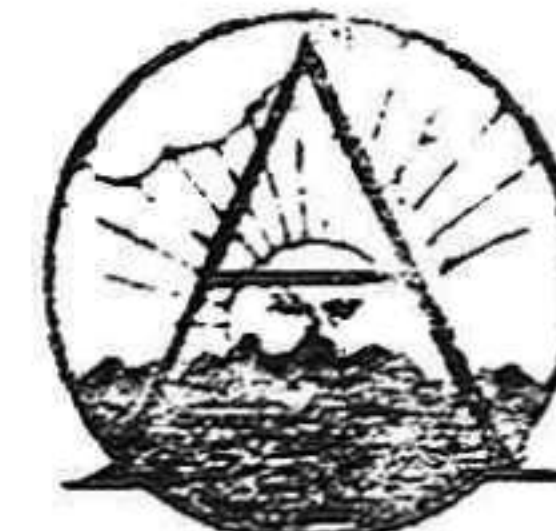
pero fora massa vist y a més ¡me fa una vergonya desempenyá un paper trist! Vosaltres sou molt més... ¡libres y podreu a dreta lley fer de vostra capa un sayo y poséus a servi al rey. Servint a la monarquia tindréu turro... ¡Ja veureu si n' es de dolsa la evolució!

¡Adeu siau, fillets del animal ¡adeu per ara y després! Lo vell russinyol d' Espanya ja no cantarà may més. Demá pendré la maleta y sol, vestit de paysa, me 'n anire a veure 'l papa que crech que m' ha d' enrahoná. Obheiu a en Ventureta, cregüelo sense rezel y tindréu ranxo en la terra y la gloria eterna al cel. ¡Ja hi portat allá hont volia

la evolució! Ja s' ha acabat la comedia... ¡Tireu teló!

C. GUMÁ.

LO LEGISLADOR ESPANYOL

ESSENTAT democráticamente a la sorra de la platja de San Sebastian, lo diputat Gómez fuma cigarrets y pren la fresca, contemplant embadalit las fugiti-vas blondas d' espuma que las onadas del Cantábrich dibui- xan als seus peus. Un criat del hotel hont posa, interromp lo seu éxtasis, to- cantlo lleugerament per la espalla. —Senyor Gómez, ha arribat aquest telégrama ur- gent. Lo diputat lo desclou y llegeix ab visible mal hu- mor: «S' acosta una votació important: es necessari 'l seu

vot. Vingui a Madrid desseguida.—Lo president del »Congrés.»

—¡Endavant!—murmura 'l senyor Gómez aixacantse d' una revolada.—Ara anéu a Madrid perque faltan vots per aprobar alguna bestiesa... ¡Tan bé que s' está aquí!

Arriba a la fonda, y ab la mateixa pressa que si anés al degolladero comensa a arreglar-se la maleta.

—¡Hola! ¿que se 'n va, senyor Gómez?—li pregunta algún company de temporada, al veure 'ls seus prepara- tius.

—Si, home!... Aquests bútxaras de Madrid no deixan estar tranquil a ningú. ¡Siguen diputats per xó!...

—¿Que hi ha crissis potser? —¡Cá!... Res d' importancia... Alguna lley, alguna tonteria. Si no fos pel sínó, contestava al president del Congrés que si necessita vots que llogui municipals, que votaran tantas vegadas com vulgui...

Ja té la maleta llesta. Puja a un cotxe, 's dirigeix a la estació y 's tira de mala gana dintre un wago de primera.

Xiula la máquina y 'l tren se posa en moviment en direcció a Madrid. Lo govern tindrà 'l vot que necessita.

Escollém lo que diu lo senyor Gómez, mentres la locomotora, arrossegant llarga qua de cotxes, devora kilómetros y mes kilómetros de via.

¡Fa fástich aixó!... Potser si que 'l govern se pensa que jo soch un criat seu, y que pot manarme anar y venir sempre que a n' ell li convingui. ¿Que soch di- putat per complaire als ministres, per ventura?... Si vaig ser elegit, los meus quartos me costa. Además, jo, si vaig fer de manera de tenir asiento en lo Congrés, no va ser perque 'm molestessin quan estigües prent la fresca, ni per anar a votar lleys ni camándulas... ¡Vés que m' importan a mi las lleys!... Jo hi volgut ser di- putat perque aixó *pesteia* una pila; perque en Pérez també n' era; perque al cassino se 'n reyan de mi y deyan que no s' havia fet lo Congrés pera la boca de 'n Gómez... ¡Tontost! ¡Mira si s' hi ha fet! Després de tot, aixó de viatjar ab aquesta calor y ab tanta pressa es molt incómodo... ¡No faltaria sino que 'l tren descarril- les y jo 'm rompés alguna cosa!... ¡Malviate 'l govern y la majoria que l' aguantat!...

Ja som a Madrid. Lo senyor Gómez puja un instant a casa seva, 's res- patlla, 's renta una mica, entra luego en un restaurant a menjar una friolera y 's encamina al Congrés.

Al saló de conferencias hi ha un barullo qu' espan- ta. Tot son grups conversas, disputas, juguescas... Se parla dels toros, dels pelotaris, d' una dona que ha donat tres punyaladas a un fulano, de las noticias que arriban dels establiments de banys. Alguns, no sapi- guent ja de que enrahonar, parlan del projecte de lley que dintre de poch va a votar-se.

—¿A que 's refereix aquesta lley?—pregunta 'l senyor Gómez, per dir alguna cosa.

—A la... Pero en aquell mateix instant, un horros estrepit de timbres, campanas y campanetas ofega la con- tenció que l' amich anava a donarli.

—¿A votar! ¿a votar!—se sent cridar per tot arreu:— ¡A votar!

Lo senyor Gómez mira tot esterehit per l' un cantó y per l' altre, y no sapiguent quin partit pendre, s' acos- ta a un diputat que passa corrent.

—¿Que tenim de votar?—li pregunta:—¿si ó no?

—¡Si!— Ja més tranquil, lo diputat Gómez entra en lo saló de sessions y al arribar lo seu torn, ab veu solemne, ab la veu que correspont a un legislador, diu:

—¡Si!— Y corra altra vegada cap a la estació del carril.

L' endemá 'l senyor Gómez torna a ser a la platja de San Sebastian, assentat a la sorra, fumant cigarrets, prenent la fresca y contemplant embadalit las fugiti-vas blondas d' espuma que las onadas del Cantábrich dibuixan als seus peus.

FANTÁSTICH.

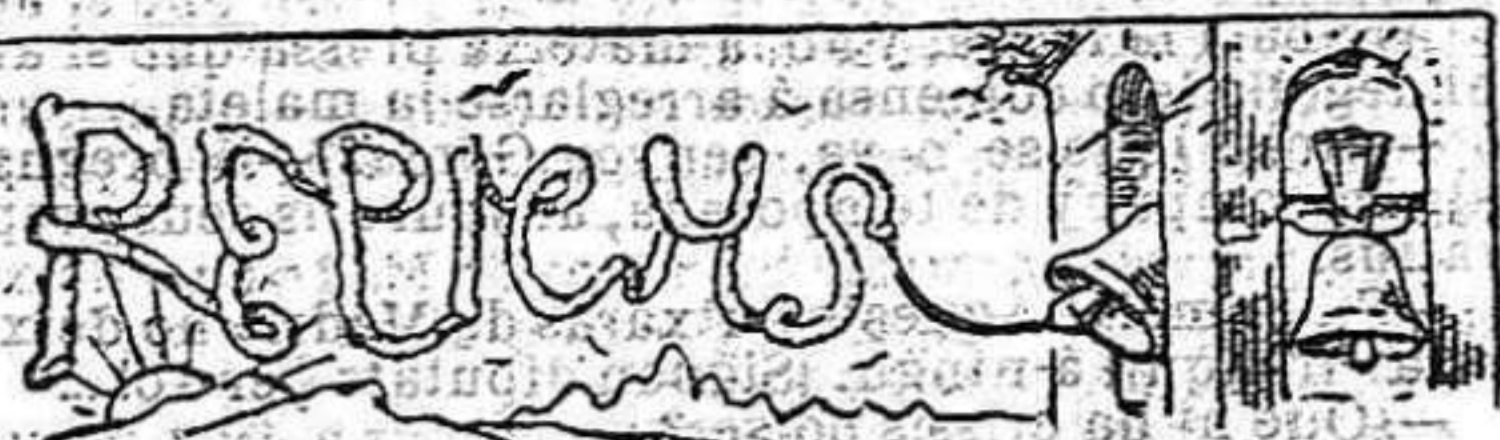
UNA PREGUNTA

¡Viva la República! diu que cridavan los que van asistí al grandios *meeting* celebrat dias passats en honor del eminent don Joséph de Carvaial. Viva Carlos séptim: diu que també veren cridar no fa molt temps los carlistas, en lo *meeting* celebrat ab motiu de la protesta dels escolars liberals, a favor dels que lograren obri 'l temple protestant. Ara bé: per lo dels crits donats pe 'ls republicans que van assistir al *meeting*, instruheix causa 'l jujat. Mes jo que soch molt curiós, —y no me 'n amago pas de dir 'ho.—m' agradaria. (sempre 'm busco mals de cap!) sapiguer si també 'l crit que 'ls carlistas van donar, es declarat subversiu. Dich aixó, puig en cap part he llegit que dels carli- tas que tals crits varen llen- sar, en lo mateix Circo Equéste, se 'n ocupes lo jujat. Per aixó, senyors, pregunto: ¿volen fe 'l favor, si 'ls plau,

de dirme si la justícia es per tothom ben igual?

Si'l cridar ¡viva don Carlo! ho consideran legal, cridar: ¡Viva la República! també deu ser 'ho vritat?

DOLORS MONT.

al bou de la coalició ab los monárquichs; y del bou á la forca de l' abdicació de 'n Castelar.

A lo menos D. Emilio 'ls ha deixat penjats.

Se diu que alguns ministerials tractan de ingressar en lo partit conservador.

Seria curiós saber si obran aixís pera deixar alguns puestos als amichs del Sr. Abarzuza.

Ab motiu de l' abdicació de D. Emilio, va dir *La Publicidad* qu' estava *sumida* en la major de las amarguras.

¿Vol consolar-se seguint un bon consell noble y desinteressat?

En lloch de quedar *sumida*, procuri quedar *sumada* ab tots los que volen y desitjan la República y treballan activament per establirla.

Los possibilistas de Sevilla, segons diu un telégrama, han acceptat al Sr. Abarzuza per jefe.

¿No es veritat que 'ls andalusos sempre están de broma?

Paralelo.

Lo general Espartero, al retirarse de la política esperant que 's complís la voluntat nacional, se dedicá á criar gallinas.

Al retirarse D. Emilio, per no cumplir la voluntat del partit republica no sé si 's dedicará á criar gallinas ó á menjárselas.

Al séu temps veurém que diu sobre aixó la *Historia d' Espanya*.

La Publicidad, contestant á *El Suplemento*, diu que no perilla la integritat del partit possibilista.

No podrá queixarse ningú de la conducta de *La Publicidad*. Ella podrá dir:

—Estimats lectors: si durant tan temps vos hi fet combregar ab rodas de móli, miréu com ara hi combrego jo mateixa.

Al fill de 'n Sagasta van á nomenarlo director general de no sé quina secció.

¿Saben quin mérit té per desempenyarla? Un de indiscutible: lo de ser fill del séu papà.

Per lo demás se conta d' ell que una vegada al fer-se tarjetas de visita, vá posarhi lo següent:

JOSÉ SAGASTA
Presidente del Consejo, hijo.

En Martos, qu'en mitj de tot era un home de molt bona sombra, deya parlant de aquest Pepito:

—Qué fatigado estará ese chico toda la tarde andando en dos piés!...

Vels'hi aquí un magnífich retrato del hereu del home del tupo.

Un camarer servint á la tau'a, deixa caure un gran raig de salsa sobre las estovallas.

—Lo qu' es aixó—diu'l amo per renyarlo—també sé ferho jo.

Y'l camarer, sense inmutarse lo més minim, respon:

—Vaya una gracia... Perque m' ho ha vist fe a mi.

Un artista pérdis déu una cantitat considerable al amo de la casa.

Un dia aquest se li presenta y li diu:

—Perque vegi que m' interesso per la sort dels artistas, y 's fassi càrrech de la méva generositat, sápigaa que li perdone la meytat del deute.

Y'l artista quadrante li respon:

—¡Moltas gracias! Y ara porque vegi qu' en punt á noblesa é indulencia jo no vull ser menos que vosté, si vosté 'm perdona nna meytat, jo 'm perdono l' altra.

Un vell rich fá l' amor á una nena jove y guapa. Y al formular la pretensió de casarse ab ella, ho fá empleant la següent pregunta:

—Senyoreta: ¿tindria 'l gust de ser la méva viuda?

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—A-mar-gós.
- 2.ª MUDANSA.—Dona-Pona-Tona.

3.ª TRENCA-CLOSCAS.—A casarse tocan ó la misa á grande orquesta.

4.ª ROMBO.—

C A P
C A C A O
F A C U N D O
P A N S A
O D A
O

5.ª GEROGLIFICH.—Per tupinadas los fusionistas.

Han endayinat totas las solucions los ciudatáns Pep dels Micos y Antón Verdolaga; n'han endayinadas 4 P. Piñero, Cintet Barrera y Cargol, Noy de Sans, y V. Miró y Sardá; 3, Un Fumador; 2, Pere Esteve y 1 no mes, A. Desori Precelelmático.

XARADA

La primera es musical que al home molt leal es; la quarta-invers mineral y nota musical tres.

Apellido catalá, conegut es quart-primer y en un hu-tres vaig trobar la persona que se'n deya.

Hu dos tres-quarta, lector que t costa molt la xarada; pensa sols rue mon Total es nom d' home y que no falla.

C. JULIÁN.

CONVERSA

—Pep: diuhen que 'l rector te llana al clatell. ¡Ben esquilat qu' es!

—¿Per qué? ¿Qué ha fet?

—Home, mira quina majordona més caya que rumbeja.

—¡Refosca! Si que ho es. ¿Y de ahont se l' ha tret?

—Del poble que jo mateix t' he dit.

Y. A. A.

ROMBO

Primera ratlla: vertical y horisontal, consonant.—Segona, part del globo.—Tercera, nom de dona.—Quarta, població catalana.—Quinta, efecte de satisfacció.—Sexta, adverbi de temps.—Septima, consonant.

TRENCA-CLOSCAS

ROSA MASPILAS

Formar ab aquestas lletras lo titol de una sarsuela castellana.

E. TORRES PADRÓS.

GEROGLIFICH

Tranquils

BROMA

Tranquils

JOAN NAVARRO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns Felix Cusiné, Pepet dels Ous, Eduardo Thomás, Alfredo Palou, P. S. Sanz, J. Patuig, Un Nas tarragoni, Noy de Sans, A. Palléja, R. Pujol, M. Castellvert, J. Montané Grivé, Leli, P. Giró y B. de V., C. Barrera y Cargol, Grecia, Salvador Echezar y X. Gelidench: —Lo qu' envian aquesta semana no fá per casa.

Ciudadáns Miquel Corcellas, Quimet del Oli, Francesch Vergés, Quim, S. Gil, J. Bué Ventura, A. Coogost y Sanz, M. Escassany, V. G. V., C. H. y González, Joseph Grau Llanes, J. Xicart, Un trist, V. Miró y Sardá, Geroni Martí, Y. A. A., Noy de Sans, Pistacho y Rey Nano: —Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadáns Fontuóvol y Ferrer: Tindrém present lo que 'ns diu.—Rey Nano: Si senyó que 'l tenim.—Fruit Sech: Va bé.—F. O. M.: Ja ho tenim, pero ha de tenir en compte qu' es tant lo que rebém, que no podém donar l' abast.—Salvador Bonavia: De las dos, l' una es regular: la *Fi de sigle* no 'ns agrada.—Carlos Martí: L' article es incorrecte y no 'ns fá 'l pes.—Sabateret del Poble Sech: Tindrém present lo séu desitj.—Pik-Tik: Es molt diluida y té alguns defectes de rima.—Joan B. Gurrera: L' article está bé: las poesias no tant.—P. M. (Gerona) y J. V. (Masroig) Las noticias se 'ns han de douar ab tota precisió, claras y concretas: d' altra manera no las podém acullir en las nostras columnas porque no las enteném.—Agusti O. Carné No recordém haverho rebut.—V. Tarrida: Hi ha molts ripis: s' hauria de llimar.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—A. de la, 63.